

Viktória Lesnická, 18 rokov, Spišská Nová Ves

Skaza

Ona ma zničila. Je tak krásna, vášnivá, spaľujúca, nekonečná, ale aj zničujúca, prázdna, bolestivá..Áno je to ona. Láska. Celý život ma udierala ako ostrý dážď, ktorý bojuje s vetrom a naráža do všetkého ako splašené zviera. Na internete, v knihách, všade sa opisuje ako nádherný pocit, ale moja skúsenosť je presne opačná. Každá jedna žena ma zničila a ublížila a ja nakoniec vykrvácam. Toto je môj príbeh..

Začalo to matkou. Mal som šesť rokov a to, čo mi povedala, mi dalo nádej. Nádej bolo slovo, vďaka ktorému som všetko zvládol. Povedala, že si po mňa príde a že budeme spolu.

Povedala, že ma miluje a nedá ma nikomu, ale predsa to urobila. Darovala ma im. Detskému domovu. Tvrdila, že preto, lebo mi bude tak lepšie. Aspoň dokým si nenájde prácu a bývanie. Miloval som ju, ako dieťa môže milovať matku, vrúcnou detskou láskou, v ktorej niet pochybností, falše ani klamu. Je iba láska, naivnosť, dôvera. Ja som ju miloval, veril som jej, a preto som každý deň čakal, že si po mňa príde. Neskôr som dúfal . Márne.

Pokračovalo to ňou. Mojou prvou láskou. Hovorí sa, že prvá láska bolí najviac. Mne vypálila do hrude dieru. Martina bola najlepšie dievča, aké som kedy stretol. Mal som vtedy ešte len šesťnásť rokov. Dieťa detského domova, čo zúfalo túžilo po láske a našlo ju práve u nej. Boli sme spolu už druhý rok a ja som si konečne získal priazeň u jej rodičov. S Martinou sme v ten večer, kedy sa všetko zničilo, išli na pizzu. Bola jej zima, a tak som jej požičal svoju bundu a pozeral som sa na jej krásnu tvár. Vyzerala ako anjel. Láska z nej doslova vyžarovala. Pomaly sme sa vracali domov a ona si zrazu spomenula, že si zabudla moju bundu v reštaurácii, a tak sa po ňu rozbehla späť. Keď už som ju zase videl, ako mi máva srdce sa mi išlo roztopiť, ale tento pocit vzápätí nahradil strach a bolesť. Taká palivá a silná, že som mal pocit, akoby auto vrazilo do mňa, nie do nej. Videl som, ako jej nežné malé telo vyletelo do vzduchu a dopadlo na zem. Slzy sa jej miešali spolu s krvou a ja som sprvu len šokovaný postával, a až keď vybehol vodič z auta, pribehol som k nej. Oči sa jej od slz leskli a z pier jej vytekala krv.

Neudržal som slzy. Jediné, čo som vnímal, bolo jej chladnúce telo a sklenený pohľad. Nebol som schopný pozerat' sa na nikoho. Nasledujúce dni boli pre mňa, akoby som ani nežil. Nebol som schopný nič robiť.

Ďalšia rana do môjho, už aj tak rozpadnutého srdca. Potom sa mi rozbíjalo zas a zas striedaním vzťahov. Nebol som schopný udržat' si jedno dievča, lebo ak som nejaké mal dlhšiu dobu, začala mi príliš pripomínať Martinu a mňa len chytala depresia. K tomu som sa začal sebapoškodzovať. Fajčením, rezaním, bitím... Mal som problémy s políciou pre moju agresivitu. Až raz... Spoznal som JU.

Pomohla mi, chápala moje pocity a neodsudzovala ma tak, ako ostatní, ktorí vedeli, čo som zač, aký grázal sa zo mňa stal. Postupom času som sa začal meniť k lepšiemu, aj keď som si to spočiatku nevedomoval. Všetko to bolo vďaka nej. Dva roky sme si len písali a aj napriek tomu, čo pre mňa urobila som sa bál, že jej ublížim, preto som s ňou nechcel mať vzťah. Nevideli sme sa dovedy vôbec, len na fotkách. Poznali sme sa, a predsa sme sa nepoznali. Nevedel som si predstaviť, že za tými slovami „čo mnou tak ohýbali je nejaká hmotná osoba. Akoby som si písal s niečím, čo ani neexistuje, čo je len výplodom mojej fantázie.

Raz sa to však zmenilo. Vracal som sa z práce a zrazu som zbadal postavu sediacu pri mojich dverách. Hlavu mala na kolenách a zdvihla ju, až keď ma registrovala. Oči mala plné slz a ledva niečo povedala. Ani som to od nej nechcel. Ihneď som ju spoznal. Chytil som ju okolo ramien a zobral som ju dnu. Bez slov som ju posadil na gauč a urobil som jej čaj. Ani som pomaly nevedel, čo robím, len som sa riadil inštinktom. Bolo to, akoby ma niekto riadil. Bol z nej cítiť taký žiaľ, že som mal chuť ju objat' a nikdy nepustiť. Ale neurobil som to, aby sa ma nezľakla. Moje vnútro mi radilo, aby som si dal načas. Zo spálne som doniesol deku, do ktorej som ju zavil a zapol som jej telku. Po tom, čo zaspala som sa na ňu ešte dlho pozeral a táto činnosť ma až prekvapujúco upokojovala. Bol som prekvapený sám zo seba. Keď sa jej hrud' v pravidelnom rytme dvíhala, vlasy sa pri jemných pohyboch vlnili a pery krivili v rôznych grimasách, mal som pocit, že láska z nej doslova srší. Takto pohltý jej krásou zaspal som v kresle, a keď som sa ráno zobudil, pozeral som sa jej priamo do očí. Ležala na mojom gauči, s úsmevom na perách a hypnotizovala ma svojimi veľkými modrými očami. Po minútach ticha sme sa konečne pozhovárali o tom, čo sa jej stalo.

Otec ju vyhodil z domu a nemala, kde ísť. Bol som jej jediný kamarát. Chopil som sa šance a nechal som si ju doma. Až do dnes. Rozjasnila mi život ako slnko po búrke. Zachránila ma.. Aj po šiestich rokoch manželstva mám pocit, že moje srdce je celé vďaka nej. Dievčaťu, ktoré mi vyplnilo prázdnotu ,a ktoré nikdy neprestanem milovať.